

гатаѣхъ радѡуѣхшесѧ. неже сѧ окръѣдаѣхъ оканнии. тако чистѧго пророчества силоу възлагати пѣтицамъ. чистъ же тѣ себе творѧтъ разоумъ и бласть ко сѧ дѣѣхъ тѣми божи. мзи же когъ не соушть. наричемъ. отъстоупьнѣихъ слоугъ. да нѣ льзѣ оубо кѣсомъ възлагати коудѡуштинъ разоума. когоу же паче дамъи то. акъи издрѣдѣно и самъ же тѣ законъ глаголетъ. да не боудеть въ издрани възлхвѣган възшьекѣ. или вражан и чарѡдѣиць. или калн и дивъи творѧм ѣхъробьнѣи възхвѣ и възпрашани. мрътвѣихъ. нъ не вѣдѣ како на се прѣльштаѣхъсѧ дроузи сице глаголюште тако кога саваофа наричемъ ваѣхште надъ колѣштними. акъи не скъбрьно соуште оухъищрение.

СВѢТОСЛАВОВИЯТЪ „ИЗБОРНИКЪ“ ОТЪ 1076 Г.

Въ тоя „Изборникъ“, който днесъ са намира въ „Импер. Публична Библиотека“, са срѣщатъ повече руски особености, нежели въ първиятъ ръкописъ, ако неговото българско происхождение и да е доказано положително. Изъ сичко са видѣ, че тоя памѣтникъ е славянско сѣчинение. Статїите на тоя „Изборникъ“, по своето нравствено-религиозно сѣдържане, сѣ биле много по-понятни за старовременните читатели, нежели философските статїи на сборникътъ отъ 1073 г. Но най-забѣлжительно е това, че въ тоя „Изборникъ“ са говори за българскиятъ първоучитель св. Кирила и за неговото житие. Множество причини ни накарватъ да мислиме, че тоя сборникъ са е появилъ първъ пѣтъ въ времето на Симеона, когато е била още сѣвременна памѣтъта за свѣтите равноапостолни братия Кирила и Ме-